

И въ същата минута тя се спусна къмъ двореца, а слѣдъ нея тичаше царската стража и викаше съ гласъ:

— Стой!... Стой!... Спри!...

Жанета се така смути и забърка, че ги послуша и заповѣда на вълшебната количка да спре.

Стражата я хвана и поведе при царя.

— А, — каза гнѣвно царьтъ, — азъ зная, коя си ти. Тебе те е изпратилъ тука съсѣдътъ царь, за да огледашъ моитѣ крѣпости... Е, лошо ще си изпастишъ!...

И той заповѣда да хвърлятъ Жанета въ тъмницата. И ето — тя си докара бѣда на главата!... Ахъ, колко плака тя въ тъмницата! Но сега нейнитѣ желания не можаха вече да се изпъл-

нятъ, защото тя не бѣше въ вълшебната количка.

А царьтъ, все пакъ, се много интересува отъ тиквената количка и внимателно я оглеждаше.

— Чудно! Какъ така може да ходи сама безъ коне! — очудваше се той; — искамъ да видя какъ върви!...

Заповѣда той да затворятъ вратитѣ на двора и да доведатъ Жанета. Тамъ тя трѣбваше да покаже на царя какъ управлява количката...

Това само и очакваше Жанета. Тя скочи въ количката и пошепна:

„Ходи бързо, вози гладко,
Ти количке, самоходке“!...

Ехъ, че като полетѣ количката, — всички се изплашиха и прѣснаха, а количката ф-р-р-р — прѣлетѣ прѣзъ оградата и хвърчеше вече далечъ-далечъ...

— Пази Боже съ тая количка! — рече си Жанета. — Съ нея може да си докарамъ още бѣди. Ахъ, ако би могла да се намѣря отново въ гората, подъ стария джбъ дѣто остана Буля-Гуль...